

Nr 227.

Av herr **Pettersson** i Dahl m. fl., *angående förtidsinbetalning av skatt till stat och kommun av vissa skattskyldiga.*

Under de senaste åren ha som bekant mycket omfattande arbeten utförts för försvarsväsendets räkning. Dels ha befästningsarbeten och byggnadsarbeten utförts på många olika platser i vårt land och dels har industrien i mycket stor utsträckning sysselsatts med tillverkning av materiel av olika slag. Särskilt vid det förstnämnda slaget av arbeten har arbetskraft tillfälligt anställts i mycket stor omfattning. Dessa arbetare och övriga anställda ha ofta växlat arbetsplats. Ibland ha de haft anställning i en del av riket, ibland i en annan. Den stora rörligheten bland denna arbetskraft har gjort det svårt för skattemyndigheterna i hemorten att se till, att sådana arbetare och anställda fullgöra sin skatteplikt till stat och kommun. Då de ofta flytta från plats till plats har det varit svårt att vid varje tillfälle veta var de finnas. Deras skattebetalning har därför inte skett på ett tillfredsställande sätt. Icke obetydliga summor ha därigenom undandragits det allmänna. Förtjänstmöjligheterna vid de ovannämnda arbetena ha i regel varit mycket goda, det torde inte höra till sällsyntheterna att ackordsförtjänster på upp till fem à sex hundra kronor i månaden förekommit. Då många av dessa arbetare praktiskt taget sakna stadigt hemvist, ha de säkerligen inte heller varit så noga med att spara någon del av sin intjänta inkomst utan mycket ofta ha pengarna försvunnit lika fort som de förtjänats.

Dessa missförhållanden äro uppenbarligen av den art, att de förtjäna uppmärksamhet från statsmakternas sida. Statens behov av skattemedel har ständigt stigit och skattebördan är nu större än den på generationer har varit. Även påfrestningarna på kommunernas skatteunderlag äro stora. Det är därför ett allmänt intresse, att inga utdebiterade skattemedel gå förlustiga för det allmänna, om vederbörande skattebetalare ha förmåga att erlægga dem. Man torde med säkerhet kunna utgå ifrån att de personer det här är fråga om i de flesta fall också ha dylik förmåga. Att de icke bli inbetalda beror på att uppbördssystemet icke fungerar så smidigt som det borde göra. Skatten debiteras och inbetalas ju i vårt land rätt lång tid efter det att de inkomster, på vilka skatten utgår, förtjänats. När det är fråga om så rörlig arbetskraft, som den som här avses, visar erfarenheten att inkomsterna ofta till stor del förbrukats, när skatten förfallit till betalning och det kan också hända, att vederbörande då går utan arbete, i vilket fall han naturligtvis har ringa eller ingen möjlighet att erlægga de utdebiterade beloppen. Man skulle för att råda bot på dessa missförhållanden kunna tänka sig, att en viss del av lönen eller ackordsförtjänsten för tillfälligt anställd personal hölls inne,

så att medel i tillräcklig utsträckning för erläggande av vederbörande skatt till stat och kommun funnos tillgängliga. Detta kunde möjligen ordnas på så sätt, att dylika arbetare och anställda ålades obligatoriskt medlemskap i statens intressekontor. Arbetsgivaren skulle då till detta kontor inbetala en viss del av vederbörandes lön eller arbetsförtjänst, förslagsvis 10 procent. Utjämning av eventuella överskott eller underskott sker sedan genom kontorets försorg.

Genom en dylik anordning skulle det allmänna inte behöva förlora skattemedel i onödan och vidare skulle den helt säkert bidra till att främja förståelsen för sparsamhet hos det klientel det här är fråga om. Givetvis borde en dylik anordning äga allmän giltighet och bli tillämplig på all personal, som tillfälligtvis anställs antingen i allmän eller enskild tjänst under sådana förhållanden att ombyte av vistelseort ofta kommer i fråga.

Med anledning av vad som ovan anförts få vi hemställa,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t begära skyndsamt utredning i enlighet med ovan angivna riktlinjer angående möjligheten av förtidsinbetalning av skatt till stat och kommun av arbetare och övrig personal, som tillfälligt anställs i allmän eller enskild tjänst under sådana förhållanden att ombyte av vistelseort ofta kommer i fråga; samt

att Kungl. Maj:t måtte för riksdagen framlägga förslag i ärendet.

Stockholm den 24 januari 1942.

Anders Pettersson
i Dahl.

G. Hedlund,
Rådom.

Th. Gardell.
